

En förfinad akvarellist

SAMTIDA KONSTMUSIK

Kai Nieminen

Reflektioner: kompositionskonsert i Tempelplatsens kyrka 16.11. Trio La Rue: Susanna Arminen, violin, Markus Pelli, cello, Virva Garam, piano.

■ Kai Nieminen (f. 1953) är den finländska samtidsmusikens lyriker och poet, som i sin stilistiskt svårdefinierbara musik gärna låter sig inspireras av såväl övriga konstformer som naturen.

LYRIKER. Kai Nieminens musik är rik på färger, men i övrigt svår att definiera.

SAARA VUORJOKI

Hans mestadels lågmälda musik har i regel en programmatisk dimension och ofta är de enskilda styckena framsprungna ur en utommusikalisk idé, som inte sällan reflekteras i poetiskt färgade titlar som *Poems from Standstill Time and Silence* (tillägnad **Morton Feldman**) eller *Capriccio, As-tolfo sulla luna* (efter **Italo Calvino**).

Nieminen kunde liknas vid en musikalisk akvarellist, vars subtilt avvägda färgskala är behaglig för örat utan att för den skull vara inställsam.

De underliggande tematiska idéerna skrivs sällan på åhörarens näsa utan antyds snarast på mer eller mindre raffinerade sätt.

Allt detta framgick tydligt vid onsdagens kompositionskonsert, som bjöd på ett tvär-

snitt av den kammarmusikaliska produktionen under de senaste aderton åren. Rent estetiskt kunde inga större differenser skönjas och kanske kunde helheten ha varit betjänt av tydligare kontraster styckena emellan.

Pianotrion **Trio La Rue** har tagit Nieminens musik till sitt hjärta och även beställt en originalkomposition av honom, *Reflecting Landscapes* (2011), som inspirerats av ett poem av **Emily Dickinson**. I *Notturmo, "Uccelli della notte"* för violin och piano rör sig Nieminen i messiaenska fågelskådarspår medan *Epitaph* för cello och piano (1993), tillägnad **Tyko Salinen**, på ett intressant sätt ringar in det österbottniska själslandskapet.

I den **Paul Klee** tillägnade *In der Winterzeit* (2004/11), ursprungligen skriven för oboe,

cello och piano och nu uruppförd i versionen för pianotrio, får den musikaliska karakteriseringen ovanligt konkreta drag och man kan nästan känna den isande vinden i mäg och ben.

De unga musikerna verkade klart inspirerade av sin uppgift och tecknade utsökt förfinade musikaliska porträtt. Ändå infann sig känslan av att en väsentlig del av det nieminenska uttrycket går förlorat när de färgläggningsmöjligheter orkestern erbjuder inte utnyttjas.

Tempelplatsens kyrka är i och för sig ett stämningsfullt konsertrum och musiken klingade helt acceptabelt, men en mer intim inramning hade nog rimmat bättre med själva grundkaraktären i Nieminens musik.

Mats Liljeroos

kultur@hbl.fi